

ABIČH'I', Ludo (Oostende 5 juni 1936).

Was afkomstig uit een West-Vlaams katholiek en kleinburgerlijk gezin. Vader Abicht was van 1933 tot 1940 lid van het **Verdinaso** en sympathiseerde na de Tweede Wereldoorlog met de **Volksunie**. Tijdens zijn humaniorastudies kwam de jonge Abicht, actief in het **Vlaams Verbond van Katholieke Scouts** (1942-1954), in contact met de naoorlogse **collaboratiemilieu**, mede via zijn vader die ondergedoken vrienden hielp. Zo engageerde hij zich in de heroplevende V.B. In 1956 werd hij redactielid van *Het Pennoen*, wat hij bleef tot het tijdschrift verdween in 1977.

In 1954 trad Abicht in bij de jezuïeten, waar hij klassieke filologie en filosofie studeerde. Hij beleefde er een langzame persoonlijke breuk met het Vlaams-nationalistische milieu en ontwikkelde een emotionele verbondenheid met de socialistische en communistische ideeën. Hij trad in 1960 uit en trok als kandidaat in de klassieke talen naar de Gentse

Rijksuniversiteit waar hij in 1963 afstudeerde in de germanistiek. Tijdens een latere studie aan de universiteit van Tübingen werd hij sterk beïnvloed door Ernest Bloch, die hem de weg naar een verzoening tussen de christelijke en de marxistische ideologie wees.

Van 1965 af doceerde Abicht literatuur en filosofie aan diverse Amerikaanse universiteiten; hij doctorerde er in de Germaanse filologie. In 1979 werd hij redactielid van het *Vlaams Marxistisch Tijdschrift*, waar hij de radicaal-links flamingantische lijn mede vertegenwoordigde. Vanaf zijn terugkeer, in 1984, doceert Abicht aan de Universitaire Instelling Antwerpen, het Rijksuniversitair Centrum Antwerpen en de Hogeschool van de provincie Antwerpen.

In 1987 werd hij nationaal voorzitter van het *Frans Masereelfonds*, een functie die hij tot heden uitoefent.

In zijn opstelling van radicaal-links gerichte Vlaams-nationalist tracht Abicht steeds een onafhankelijke positie te behouden. Via veelvuldige publicaties en lezingen probeert hij de theorievorming rond het Vlaams-nationalisme te stimuleren. In zijn essay *De herinnering is een vorm van hoop* (1997) keert hij zich tegen de onverschilligheid van de jonge Vlaamse (linkse) intellectuelen tegenover de V.B., een onverschilligheid die volgens hem mede gebaseerd is op de foutieve associatie van de V.B. met **extreem-rechts**. Tevens hield hij een opvallend pleidooi voor verzoening tegenover collaborateurs en was hij van oordeel dat de Vlaamse overheid terzake initiatieven moest nemen. Abicht pleit voor een volledige Vlaamse onafhankelijkheid.

In 1998 ontving Abicht de **Orde van de Vlaamse Leeuw**.

WERKEN: *Oorlogskinderen hebben grote ogen*, 1987; – *De zure druiven van de oorlog: amnestie of verzoening?*, 1994; – *Kleur bekennen: omdat België multicultureel zal zijn*, 1995; – *Hersens op zijn Vlaams: bekende Vlamingen over het Vlaanderen van morgen*, 1995; – *De herinnering is een vorm van hoop: Vlaanderen in de Postmoderniteit*, 1997.

LITERATUUR: G. Durnez, 'Toen Kristenen Marxist werden', in *De Standaard* (27 juni 1987); – M. Andries, 'Bevrijding, verzoening, amnestie', in *Wij Jongeren*, nr. 8 (1994); – E. van Neygen, 'Consequent zijn vind ik de moeilijkste opdracht. Filosoof Ludo Abicht houdt vast aan de hoop', in *De Standaard* (24-25 mei 1997).

NICO WOUTERS